

“... QUI JUGA PER MENESTER, PERD PER NECESSITAT ...”

Si per altres maneres de diure hi era la necessitat i lo menester de tantes explicacions per comprendre lo significat, de segur per aquest proverbi no tenguérem de diure tantes paraules.

Crec que més actual de així no pugui ésser sobretot als dies nostros, on les cròniques de cada dia donen notícies de persones que amb el joc, sigui de loteries, de cartes, escomeses de cada manera i per últim les màquines menja moneda, se són arruïnades, elles amb totes les famílies.

Si volem diure la veritat no és una novetat, lo joc se sap ha sempre apassionat l'home de totes les èpoques i de totes les condicions socials, solament que primer eren sobretot los qui teniven diners, los rics, los que podien jugar i los que de fet jugaven.

I més de u perdeva tota la fortuna que la família havia fet en generacions i generacions, mentres altres diventaven rics.

L'home ha també sempre somniat la riquesa, i es per això que avui podem notar de una manera socialment ben evident la diferència: avui lo joc és diventat de tots, sobretot de aquellos que rics no són.

De cert no volem demonitzar tots los jocs, però de segur hi és lo risc que se transformi en un vici, així com de freqüent lligim als diaris, que sempre més sovint donen notícia de somnis que a poc a poc se transformen en desgràcies.

Pensau al que conta la tradició popular algueresa del pobre canonge Cugia, immortalat després en “Lo Sidadu” la nostra comèdia més popular: com alguns sèculs fa, ell amb una

companyia de altres pobres hòmens s'eren posats al cap de cercar a Santa Creu lo tresor dels hebreus, i com després de haver perdut moneda (del canonge) i haver treballat, al lloc del tresor han trobat un bell bací. Fetes les degudes proporcions i actualitzacions és precisament lo que capita, en forma diversa, a tants avui.

Se pot diure que és un fet conatural a l'home, que és qüestió de DNA, i és ben difícil que la cosa pugui canviar o se hi pugui trobar remei amb qualqui descoberta científica.

No obstant tot l'home continua a somniar la riquesa, los guanys fàcils.

Després de tot perquè no deixar-lo somniar si lo joc resta un fet innocent?

Vito Loy